32 ste jaar. — Nr 110. Zaterdag 12 September 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **13** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 12 SEPTEMBER.

Van alles wat.

Menschen van Tongeren, als gij het somtijds nog niet wist, het is morgen kermis ; en overmorgen nog, en zoo voorts de gansche week tot dat Jan Krediet begraven wordt. De vlaaien zijn gebakken, de kraan steekt in de ton, de paardjes zijn gereed om te draaien en wat er in de talrijke barakken zal te zien zijn dat is nooit van 's menschen geheugen te hooren geweest.

De kermis is een tijd van vreugde en uitspanning. Maar juist gelijk van de beste zaken misbruik gemaakt wordt, zoo ook is de kermis van haren eersten oorsprong afgetruld. Menige lezer weet waarschijnlijk niet dat de kermissen in het begin godsdienstige feesten waren. Het woord *Kermis* is gevormd van de twee woorden *Kerk* en *Mis*, dat wil zeggen dat de kermis een kerkelijk feest was het welk in godsvrucht en gebed moest doorgebracht worden. De kermis was het patroonfeest der gemeente. Dien dag trok de processie door de straten en het beeld van den patroon der parochie werd rondgedragen. In sommige waalsche provinciën noemt men de kermis *ducasse* of *dicace* hetgeen afkomt van *dédicace* of kerkwijding.

Deze godsdienstige plechtigheid trok de inwoners der naburige steden en dorpen ; men vond er eene gelegenheid in om zijne familie te bezoeken ; de groote toeloop van volk lokte er ook menschen naar toe die er op uit waren om geld te winnen, kunstenmakers van alle soort, koordendansers, pasteibakkers, kooplieden van speelgoed suikerstekken en chababbelen.

Niet alleen werden er bij de kermis talrijke winkels op de openbare plaatsen opgericht, maar weldra vormden zich in de voornaame plaatsen markten voor al wat de mensch noodig heeft. Dit is de oorsprong der jaarmarkten die in sommige plaatsen zulke groote uitbreiding genomen hebben.

Heden is de kermis zoo iet of wat anders geworden. Zij heeft haar godsdienstig karakter verloren ; zij is aan niets anders meer dan aan het vermaak gewijd, en och Heere zij is dikwijls de gelegenheid der grootste losbandigheid. Gedurende de kermisdagen wordt er niet of weinig gewerkt. In plaats van iets te verdienen doet menige werkman niets dan geld verteren en terwijl hij op zijnen rol is zit al te dikwijls de vrouw en de kinderen zonder brood.

Onze Lieven Heer verbiedt de menschen niet van zich te vermaken ; maar hij veroordeelt die oneerlijke en beestachtige plezieren waarvan de kermis al te dikwijls de gelegenheid is. In die vermaken verliezen de werkman, de jongeling en de jonge dochter hunne eer, hunne gezondheid en hunne deugd, en, laat het ons maar zeggen, negen-en-negentig maal op honderd is het gezelschap der aanhangers van de goddelooze geuzerij de eenige oorzaak van het ongeluk van talrijke familiën, waar vroeger de eendracht, de voorspoed en de christene gevoelens heerschten.

Burgers van Tongeren, en gij vooral jonge lieden, gelooft mijne oude ondervinding ; maakt u leden van eerlijke gezelschappen waar de godsdienst nog geëerd wordt en die u een eerlijk vermaak voor uwe familiën zullen aanbieden. De geus kan u niets geven dan de verpestende lucht die hij zelve inademt. Van de geuzinnen spreken wij niet. Brrr !!! Eene geuzenvrouw, dat is toch een leelijk ding, hè ! Brrr !!!

∴

Wij houden niet veel van die pennetwisten doorspekt met eigennamen waarin het tongersch geuzenblad zijn grootste vermaak schijnt te vinden. Neemt het geuzenblad in de hand dan kunt gij geen tien regels lezen zonder te struikelen tegen den naam van den eenen of anderen achtbaren medeburger die in het smerig en onbeduidend geuzenkladje mishandeld wordt. De Tongenaren zijn verstandig genoeg om voor dien zagemanspraat de schouders op te trekken, en voor ons deel wij achten het niet de moeite waard op die echte geuzerijen te antwoorden.

Ter gelegenheid van de benoeming van M. Mevis, als directeur der jongensschool, heeft het geuzenblad zich aangesteld gelijk een duivel in een wijwatervat. Waarom ? Omdat het stadsbestuur den voorkeur niet gegeven had aan eenen anderen onderwijzer die het voordeel heeft den politieken vriend te zijn van onze geuzen.

Wij hebben, zonder iemand te noemen, het geuzenblad gewaarschuwd dat het zich daar op een gevaarlijk terrein bevond, dat het goed zou doen dit potje niet te roeren want dat wij zouden genoodzaakt zijn eenige zaken bekend te maken die precies niet ten voordeele zijner vrienden zijn.

Het geuzenblad heeft naar die waarschuwing niet geluisterd en het gaat voort met schreeuwen. Het schreeuwt *primo* omdat de regeering van Tongeren twee gediplomeerde katholieke onderwijzers genoemd heeft. Het schreeuwt *secundo* omdat het katholiek gouvernement hier en daar eene gemeente machtigt om eenen vrijen onderwijzer zonder diploma aan te stellen.

∴

De schrijvers van dat ding hebben veel papier zwart gemaakt om twee zaken te bewijzen die tegen elkander vlocken.

Luister eens goed wat domme praat het geuzenblad u zoekt te verkoopen.

Van den eenen kant houdt het staande dat M. Thonissen het onderwijs te niet doet met ongediplomeerde onderwijzers in de dorpsscholen te plaatsen ; maar van den anderen kant moest men in de jongensschool onzer stad eenen ongediplomeerden directeur noemen, ofschoon men eenen bekwamen en gediplomeerden kandidaat voor die plaats had. Is dat niet al wat onredelijk is ?

Nog eens gezegd, het zal ons spijten zoo wij een van deze dagen zullen gedwongen zijn de namen te drukken der meesters die in de dorpsscholen het onderwijs geven zonder diploom ; maar wanneer dit zal gebeuren, dan zullen de ondermeesters zich moeten zeggen dat het niet onze fout is, maar wel de fout van het twistzoekend geuzenblad, hetwelk ons elken zaterdag op dien terrein schijnt uit te dagen.

Voor heden zullen wij ons bepalen met te zeggen dat ons stadsbestuur eenen directeur en eenen onderwijzer in de jongensschool benoemd heeft, en dat deze twee leeraars hunne studien in de normaal scholen gedaan hebben en regelmatig gediplomeerd zijn. — Ongelukkiglijk, zij behooren openlijk tot de katholieke denkwijze, en dat is genoeg om hun alle weken eene vlaag grove scheldwoorden doen naar den kop te werpen.

∴

In plaats van M. Mevis, zegt het geuzenblad, moest men eenen anderen directeur aanstellen. Maar die kandidaat van het geuzenblad heeft geen diploom, hij heeft zelfs geen certificaat van bekwaamheid en hij heeft nooit den voet in eene normaal school gezet.

Hebt gij het nog van uw leven gehoord ? Het geuzenblad wil niet dat er op het geringste dorpje een ongediplomeerde schoolmeester benoemd worde, maar in de hoofdplaats van het arrondissement, daar moeten de gediplomeerde leeraars achteruit gedwd worden om plaats te maken aan de ongediplomeerden !

∴

Indien wij nu overgaan tot de andere onderwijzers der jongenschool, dan vinden wij dat M. A. Libotte de eenigste is die een diploom bezit. De twee anderen staan in de goede gratie van het geuzenblad, ofschoon geen hunner een diploom heeft.

De eene, oud leerling der middelbare school, werd in 1879 onverwachts als meester zonder diploom aangesteld ; hij heeft nooit de normaal school gevolgd.

De andere heeft zijne humaniteiten gedaan in het college van Tongeren ; hij is niet gediplomeerd. Maar beiden hebben door de gratie van Pietje Fare een bekwaamheids-brevet gekregen ; men weet wat dat wil zeggen.

Wij zullen hunne namen niet noemen.

∴

Dat het geuzenblad ophoude aan ons stadsbestuur te verwijten van aan het hoofd onzer jongensschool twee bekwame en gediplomeerde leeraars geplaatst te hebben, terwijl de ondermeesters voor dewelke hij niets dan lofspraak heeft, juist diegene zijn die geene diplooms hebben. Dat het ophoude aan M. Thonissen de aanneming te verwijten van eenige scholen wier onderwijzers niet gediplomeerd zijn. Alle katholieke onderwijzers wier scholen aangenomen werden, zijn gediplomeerd of voorzien van een bekwaamheids certificaat ; allen, zonder uitzondering, hebben de lessen der normaal scholen gevolgd. Indien er onder hun zijn die nog eene nieuwe proef moeten ondergaan, dit is omdat het gouvernement zich voor hun moeilijker en strenger toont dan voor de oude officieelen, die door staatsgratie, schijnt het, allen bekwaam waren om te onderwijzen. Wij kennen katholieke onderwijzers die in eene vrije normaalschool een diploom van 1e of 2e graad bekomen hebben en die zich aan een nieuw examen moeten onderwerpen, enkel omdat er eenige dagen ontbreken aan de twee jaren bijwoning der normaalschool door het gouvernement vereischt.

∴

Na veel geschreeuwd te hebben tegen de katholieke « schoolverwoesters » (!!) en tegen het zoogezegd *pastoorsgouvernement*, zijn de liberalen eindelijk gedwongen zelf den lof van ons nationaal ministerie te spreken voor al wat het doet ten voordeele van het stoffelijk welzijn der burgers.

Zoo lazen wij nog dezer dagen in de *Etoile Belge* :

« Men heeft niet vergeten dat de heer Beernaert tijdens de beraadslaging over het budget van financien, beloofd heeft de verspreide en ingewikkelde wetten over het enregistrement in een wetboek te verzamelen. Naar er verzekerd wordt, is men reeds aan dit belangrijk werk begonnen. Van ganscher harte juichen wij deze belangrijke onderneming toe ; sedert twintig jaar deed de noodzakelijkheid ervan zich dringend gevoelen.

Ziedaar hoe thans de liberalen over ons ministerie spreken.

Onder het liberaal ministerie kloeg men vruchteloos ; Rolin en konsoorten trokken zich dit alles niet aan ; zij waren slechts bekommerd met hetgene onder de burgers twist en tweedracht zaaien kon.

Ons nationaal ministerie integendeel kan al deze nuttige zaken ter studie leggen en uitvoeren, omdat het zich met het *welzijn van het land* en niet met politiek bemoeit.

∴

Geheel het land zal zich nog het lawijd herinneren, dat ergemaakt werd in de liberale gazetten, toen het gouvernement aan de bedienden van den spoorweg, post en telegraaf den zondag eenige uren rust verleende.

De geuzen schreeuwden op alle toonen : de openbare diensten gaan in wanorde gebracht worden, handel en nijverheid gaan in belemmering en moeilijkheid zijn, heel de wereld gaat klachten doen, enz., enz.

Welnu, van dit alles is er niets geweest !

De openbare dienst gaat nu ongemeen beter dan voorgaandelijk.

De handel en nijverheid ondervinden geene de minste belemmering of moeilijkheid ; niemand klaagt ; integendeel, 20,000 bedienden, menschen als wij, juichen en danken den heer minister Van den Peereboom voor de gelukkige verandering, welke hij heeft ingevoerd.

Nauwelijks zijn enkele maanden sedert dien tijd verloopen, of 't is alsof de dienst nooit anders ingericht ware geweest.

Wat beter bewijs kan men hebben, dat de maatregelen van het gouvernement hun doel hebben getroffen en onberispelijk zijn ?

∴

Prins Karel Theodoor van Beieren, die zich uit liefhebberij op de oogheelkunde heeft toegelegd heeft in vier maanden tijds op zijn verblijf Moran 200 raadplegingen gegeven en 70 heelkundigheden verricht, met behulp van een door hem bezoldigd jong oogarts. De prins doet alles voor niets en helpt de onbemiddelde lijders zelfs aan verplegingskosten, geneesmiddelen, brillen, enz. Dat strekt dien prins waarlijk tot eer !

∴

In meest al de liberale steden, hebben de geuzen de verjaring gevierd der schandalen van 7 September 1884.

Men mag voortaan zeggen dat de liberale partij geen grein eergevoel meer bezit, en geus of liberaal zooveel beteekent als dief of moordenaar.

Dat is in het geheel niet overdreven. Het zijn vooreerst geene deftige personen die rustige en vredelievende menschen als baanstroopers overvallen en hunne waardens stelen na ze eerst mishandeld te hebben.

En ten tweede, men zou de geuzenpartij die gruweldaad als onverschillig feit hebben kunnen vergeven, maar thans, dat wij gezien hebben dat al de liberale dag- en weekbladen juichen bij die verjaring en de euveldaden als heldenbeiten ophemelen, thans zeggen wij dat gansch de liberale partij van ons land bedorven en rot is.

De *royons* van Brussel hebben dien kanker in het liberalismus gebracht ; de hoofden der liberale partij hebben niets gedaan om die pest tegen te houden — integendeel, hebben zij gejuichd bij de schandalen door hunne partijgenoten gepleegd.

Juist daarom is de Belgische liberale partij de moordenaarspartij.

∴

De godsdienstbatende dagbladen van geheel Europa klagen om prijs over den ondergang van het schijnheilig liberalismus van Belgie en over de sterke en voor het oogenblik onoverwinbare positie, welke het ministerie Beernaert heeft weten te verwerven.

Eenige dagen geleden, bevatte de *Neue freie Presse* een lang, wanhopig artikel, over de trenrige vooruitzichten der Belgische liberalen. De *Algemeine Zeitung* deelt thans eene Brusselsche brielwisseling mede, waarin eveneens de klaagtoon wordt aangeslagen.

Niets is droeviger, — zegt het liberaal Duitsch blad, — dan het verval van de partij van den heer Frere, gedurende het jaar 1883.

Sedert den 10 juni van verleden jaar, heerscht de ontbinding als meesteres in haren schoot. De scheuringen breiden zich uit, en het is alzoo dat het ministerie Beernaert op de gansche linie zegepraalt. Men moet bekennen dat de katholieken te werk gaan met eene ware voorzigtigheid en met eene eerlijkheid waaraan wij hulde brengen. De heer Beernaert is een bekwaam en krachtdadig staatsman.

Op het standpunt waarop de zaken thans staan, hebben de liberalen *hoegenaamd geene kans* om eerlang aan het bewind te komen. Zij moeten zelfs al hunne pogingen samenspannen op een punt : de meerderheid der twee derden te beletten. Vandaar de verslagenheid der liberale partij welke alle ernstige bedrijvigheid verhindert. De toestand van het Belgisch liberalismus is, onder alle opzichten, *zeer netelachtig*, en wij hebben geene hoop dat hij in het kort zal verbeteren.

De sterke toestand waarin het ministerie zich bevindt, legt hem zware plichten op jegens de katholieke bevolking, het is te zeggen jegens de overgroote meerderheid van het land, en wij hopen dat het die plichten moedig zal weten te volbrengen.

Het is nu, of nooit de tijd om de talrijke en schreeuwende onrechtvaardigheden te herstellen, welke in groot getal overgebleven zijn van zoo lange jaren liberale vervolging en verdrukking.

De Carolinen-eilanden.

Eenige dagen geleden verscheen die groep eilanden, om zoo te zeggen voor den eersten keer in de dagbladen, en ze maakte er al niet veel meer effekt dan eene gewone beenbrekerij of een paard op hol. Op dezen oogenblik nogtans is de naam der Carolinen-eilanden het eerste wat men in een dagblad zoekt, en men vreest niet zonder reden, dat onder dien naam eene poeiermijn verborgen zit, die meer dan een gouvernement zal schokken.

Spanje en Duitschland betwisten elkander het bezit van die eilanden : het eerste beweert dat deze zijn eigendom zijn ; het tweede, dat tegenwoordig den aardbol rondduwaalt om kolonies te vinden, beweert dat Spanje geene rechtmatige bezetting in die eilanden had, en het dus de hand op deze leggen kon, gelijk op een gevonden goed zonder meester.

Met de stoute doordrijving, die men van den kant der Bismarksche politiek verwachten moet, heeft Duitschland schepen naar de Zuidzee gezonden en er zijne vlag geplant, hetgeen in Spanje eene hevige opschudding te weeg bracht en te Madrid daden doen begaan, die het werk van de vreedzame scheidsrechters zeer moeilijk maken kon.

't Madridsche volk heeft de duitsche ambassade aangerand, de vlag gescheurd en de duitsche kleuren verbrand ; eene beleediging, die zoo hoog wordt opgenomen, alsof men den keizer van Duitschland in persoon eene beleediging hadde toegeworpen.

Is het bezit van die eilanden alle de moeilijkheden, misschien wel het leven van duizende burgers weerd ? Dat is een ander vraagpunt ; maar ons dunkt dat men het eerste van al aan de bewoners van die eilanden zou dienen te vragen, of zij wel eene verandering van regiem willen ondergaan ; of zij wel door den europeesehen sabel willen geregeerd worden.

∴

Om onze lezers den loop der politieke gebeurtenissen, met meer goed begrijp te doen volgen, zullen wij hun eenige bijzonderheden over die eilanden, voor oogen leggen. Deze zijn gelegen in de Zuidzee, tusschen den 5e en den 10e ten

---

FRITS EN FRATS

SCHETSEN UIT HET STUDENTENLEVEN.

naar het Hoogduitsch

door JACOBUS.

Fritz was mijn boezemvriend, eer ik wist wat dat woord beteekende. Hij stond op zekeren dag, ik was toen 4 jaar oud, op de stoep van het huis zijns vaders en hield in elke hand een appel. Ik trad eenige schreden nader, zag hem aan en hij zag mij aan.

— Wilt gij een appel hebben, kleine jongen ? zeide hij, terwijl hij zijne rechterhand met de heerlijke vrucht naar mij toestak.

— Ja, antwoordde ik, en greep den appel.

Wij kwamen dichter bij elkander en onderwijl wij aten, namen wij elkaander van top tot teen op.

— Wil ik u nu den boom wijzen, waaraan de appels groeien, kleine jongen ? vroeg Frits mij, toen de vruchten in onze magen verdwenen waren.

— Zijn er nog veel, zeide ik op levendigen toon.

— O, zeer vele, antwoordde hij, kom maar mee.

Hij voerde mij door het huis naar den tuin. Daar zat zijne moeder, die naaiwerk onder handen had.

— Moeder, hier is een kleine jongen, die onzen appelboom zien wil, sprak hij tot haar, mij voorstellende.

Ik trad verlegen achteruit.

— Kom nader, kind, zeide mevrouw Hofman, hoe heet gij ?

— Frans Wildman.

— Zoo, zoo ! Dan zijt gij zeker het zoontje van dokter Wildman ?

— Ja.

— Ach, zeide Frits, is de koets met het paard van uwen vader ?

— Ja.

— En rijd gij dikwijls mee ?

— Ja.

— Neem mij dan ook eens mee, kleine jongen, dan krijgt gij zooveel appels als gij maar lust.

— Ja, antwoordde ik weder, want ik was zeer verlegen.

— Maar Frits, sprak mevrouw Hofman, Frans is geen kleine jongen, hij is een half hoofd grooter dan gij.

— Hij is toch een kleine jongen, herhaalde Frits, want Hugo Lens is veel grooter.

— Dat is waar, maar gij moet hem Frans noemen, zoo heet hij.

— Frans ? Kom Frans, ik zal u den appelboom wijzen.

En wij huppelden er heen en trachtten den boom, die zich niet verroerde, te schudden, speelden met ballen en zand, zoodat arm voorbijgingen eer ik er aan dacht naar huis te gaan. Mevr. Hofman had echter eene boodschap aan mijne ouders gezonden zoodat deze wisten waar ik was.

Met de zakken vol appels kwam ik thuis en was zoo verheugd over de aangeknoopte kennismaking dat ik mijn ouders alles haarfijn vertelde en des nachts van Frits, zijne moeder en den appelboom droomde.

Van dien dag teekende onze vriendschap en zij heeft stand gehouden zoowel in de kinderjaren, als in den tijd toen wij studenten waren en ook nu nog, nu wij mannen geworden zijn.

Een ding ergerde mij. De lieden noemden ons, toen wij op school gingen : Frits en Frats. Als zij van mij alleen spraken, noemden zij mij behoorlijk bij mijnen doopnaam, maar zoodra er van ons beiden gesproken werd, moest ik dien afschuwelijken naam hooren.

Het verdriet, dat ik er in het eerst van had, verdween door de gewoonte en vooral omdat ik wist, dat die naam mij volstrekt niet toekwam.

Kijk maar eens in den spiegel, of gij een « frats » zijt, zeide mijn vader en zeker voor de eerste maal in mijn leven bemerkte ik, dat ik er zeer aardig uitzag met mijn blonden krullekop en mijn rozenwangen. Ook Frits, die een weinig bleek was, was tot het bewustzijn gekomen, dat de meisjes op de straat hem nazagen. Het was moeilijk uit te maken wien deze blikken golden, want wij waren altijd bij elkaar. Zelden of nooit zag men den een zonder den ander.

Ik kreeg ieder jaar mijn aandeel van de appelen uit den tuin van mevr. Hofman ; ik las alle boeken van Frits ; kortom wat ieder bezat, werd ons gemeenschappelijk eigendom. Hij kreeg meer dan ik van zijne ouders, want hij was een eenig zoontje en ik had eene schare van broeders en zusters.

Frits en ik gingen op dezelfde school. Wij hielden gelijken tred in het leeren. Wij verleenden elkander hulp, zoo menigmaal wij konden. Hij was een klein beetje lichtzinnig en oppervlakkig, maar eerzuchtig, zoodat hij niet dulden kon, dat ik hem voorbijstreefde.

Op denzelfden tijd vertrokken wij naar de hoogeschool, daar wij studeeren wilden om doktor te worden. Eerst noemden de studenten ons Castor en Pollux, doch het duurde niet lang, of beide klassieke namen moesten plaats maken voor de oude schoolnamen : Frits en Frats.

Het werd nu zoo zoetjes aan tijd, om verliefd te worden ; in 't bijzonder was dat met mij 't geval, want ik was met een vrij hart uit onze geboortestad vertrokken, maar Frits niet. Ik had het vers gelezen dat hij in het album van mijn zuster Sofia geschreven had en ik had ook gezien, hoeveel moeite Sofia had moeten doen, om hare tranen te weerhouden, toen wij afreisden.

Ondanks dat alles stelde Frits veel belang in de jonge dames der Universiteitsstad. Als wij samen over de straten en grachten der stad liepen, maakte hij mij zeer dikwijls opmerkzaam op een lief kopje, dat zich achter gordijntjes verschool, of op eene jeugdige schoone, die haastig voorbijsnelde. Ik begreep dan zeer goed, dat er van het zwagerschap van Frits niet veel zoude komen, want hij was te onstandvastig, om mijne zuster na eene scheiding van weken en maanden nog te beminnen.

Het beste voorbehoedmiddel tegen alle gevaren die op den weg van studenten liggen, bezaten wij in onze wederzijdsche vriendschap. Wij zouden ons voor elkander geschaamd hebben, den breeden weg op te gaan. Wij behoefden ons nooit te vervelen, want boeken bezaten wij in overvloed, en als wij geen trek in lezen hadden, hielden wij belangrijke redetwisten.

Wij hadden twee kamers tot onze gemeenschappelijke woning ; in de eene sliepen wij, in de andere studeerden, aten, rookten en verhandelden wij. Frits maakte de eene week kollie, ik de volgende, en in onzen ijver, om het zoo goed mogelijk te doen, dronken wij altijd zoo heerlijk, als men zich maar kan voorstellen.

's Avonds waren wij meestal thuis, want wij waren geen vrienden van kollieluisloopen en biljardspelen. Wij waren tamelijk vlijtig en maakten van de akademische vrijheid geen misbruik.

Onze kostvrouw was de weduwe van een doktor eene zeer nette dame, die hare kamers niet aan iedereen verhuurde. Zij voerde een lang gesprek met ons, eer zij er toe overging ons in hare woning op te nemen en zeide dan : wij zullen zien of wij het samen vinden kunnen.

En wij konden het zeer goed met elkander vinden.

Toen mijn vader, kort na onze vestiging, ons op kwam zoeken, was hij zeer tevreden. Hij maakte mevrouw de weduwe Lenne opwachting en terwijl hij geduldig haar klachten over zenuwlijden aanhoorde, drukte hij haar op het hart, dat zij een weinigje « moeder » voor ons zou wezen.

Eens toen wij uit het college kwamen, bemerkte ik, dat het derde venster van het front des huizes geopend was. Ik maakte Frits daarop opmerkzaam en volgens zijne meening, was men daar aan het schoonmaken. Doch kort daarna zagen wij den behanger nieuwe gordijnen ophangen en wij dachten, dat weldra een andere huurder die kamer zou bewonen.

Den volgenden dag, toen wij langs het bewuste venster gingen, stonden er bloemen op de vensterbank.

— Drommels ! zou een jonge dame de kamer gehuurd hebben, zeide Frits.

— Dat is niet aannemelijk, antwoordde ik. Jonge en schoone dames huren maar zoo een kamer. Het zal eene oude tante zijn, eene goede kennis van mevr. Lenne. Wat gaat het ons ook aan !

Eenige dagen daarna, toen ik behagelijk mijn kollie dronk en groote rookwolken uit mijne lange pijp haalde, zag ik iets schoons tusschen de gordijnen en bloemen van het meergemelde venster. Met open mond staarde ik in die richting maar plotseling was het verdwenen.

— Frits ! riep ik, het is eene jonge !

— Wat ?

— Eene jonge zeg ik u !

— Waarvan spreekt gij toch ?

— Onze medebewoonster is aangekomen, riep ik opgewonden, zij keek zooeven uit het venster.

Doch de dame vertoonde zich niet meer, hoewel wij geruimen tijd wachtten en bijna de les verzuimd hadden.

— Hoe ziet zij er uit ? vraagde Frits mij herhaaldelijk, maar daarop kon ik hem geen voldoend antwoord geven. Ik had slechts een oogenblik een prachtig hoofdje gezien.

Juist kwam Liesbet de oude dienstmaagd aan, die meende dat wij reeds vertrokken waren en nu onze kamer in orde wilde brengen. Frits hoorde haar met den noodigen takt uit en kwam zoodoende te weten, dat de bewuste jonge dame niemand anders was dan de nicht der weduwe Lenne, dat zij wegens het overlijden harer moeder in de rouw was, en eindelijk dat zij Ottilie Lenne heette en geruimen tijd als logeergast de kamer beneden ons, zou betrekken.

Wat mij betreft, mijne gedachten waren niet voortdurend bij onze nieuwe huisgenoote, doch met Frits was dat anders. Ik bemerkte, dat hij